

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	1113208543
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1113208543.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Stavebného bytového družstva Bratislava I, so sídlom v Bratislave, Palackého 24, proti odporkyni U. H., bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. Antonom Blahom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 6, o vypratanie bytu, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5 C 51/2013, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozkazu na plnenie Okresného súdu Bratislava I zo 6. marca 2014 č. k. 5 C 51/2013-14, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznáva.

Odôvodnenie

Navrhovateľ podal 6. marca 2013 na Okresný súd Bratislava I návrh na vydanie rozkazu na plnenie, na základe ktorého žiadal, aby súd uložil odporkyni povinnosť vypratať družstevný byt č. 1 na 2. poschodí v bytovom dome súpisné číslo XXXX na ul. U, ktorý pozostáva z haly, kuchyne, 4 izieb, kúpeľne, WC, lodžie a príslušenstva pivničnej kobky spolu o podlahovej ploche bytu 98,21 m² bez náhrady a uhradiť trovy konania.

Okresný súd Bratislava I rozkazom na plnenie zo 6. marca 2014 č. k. 5 C 51/2013-14 uložil odporkyni do 15 dní od doručenia tohto rozkazu na plnenie vypratať družstevný byt bytu č. 1 na 2. poschodí v bytovom dome súpisné číslo XXXX na ul. U., ktorý pozostáva z haly, kuchyne, 4 izieb, kúpeľne, WC, lodžie a príslušenstva pivničnej kobky spolu o podlahovej ploche bytu 98,21 m² bez náhrady a uhradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 99,50 eur, alebo v lehote 15 dní od doručenia tohto rozkazu podať odpor proti rozkazu na plnenie s odôvodnením.

Proti tomuto rozkazu na plnenie podal na podnet odporkyne mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Mimoriadne dovolanie podal z dovolacích dôvodov podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., čím sa odporkyni postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., pretože konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., že rozhodnutie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení. Uviedol, že súd prvého stupňa aj na základe nedostatočne predložených

dôkazných prostriedkov rozhodol v skrátanom konaní rozkazom na plnenie v tak závažnej veci, ako je vypratanie z bytu bez možnosti umožniť odporkyni brániť sa a predložiť súdu dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenia navrhovateľa, resp. by rozšírili okruh dôkazov za účelom zákonného rozhodnutia vo veci, čím bola účastníčke odňatá možnosť konať pred súdom. Inú vadu konania videl v rezignácii súdu na ochranu Ústavou garantovaných práv, nerešpektovaním ústavného práva na obydlie, nezohľadním výkladovo-závaznej judikatúry ústavného súdu ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Poznamenal, že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedené žiadal zrušenie rozkazu na plnenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadril.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje so zisteniami a návrhmi generálneho prokurátora a žiadala, aby si Najvyšší súd Slovenskej republiky osvojil jeho stanovisko o rozpore rozkazu na plnenie so zákonom a vyhovel jeho návrhu na zrušenie tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.) na dovolacom súde v určenej lehote (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníčky konania, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadnemu dovolaniu nemožno vyhovieť.

V prvom rade treba uviesť, že mimoriadne dovolanie voči právoplatnému súdnemu rozhodnutiu možno považovať za prípustné.

Dovolací súd sa pri hodnotení tejto zásadnej otázky opieral o nasledujúce právne úvahy.

Posudzovanie prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky už dlhší čas významne rezonuje v súdnej judikatúre aj v právnej vede a je spojená s odchýlnymi právnymi názormi. V praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa spravidla tento mimoriadny opravný prostriedok rešpektoval ako účinný prostriedok nápravy tých pochybení, ktoré zákonodarca taxatívnym spôsobom pomenoval v ustanovení § 243e Občianskeho súdneho poriadku. Podmienky pre jeho uplatnenie určovalo i zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. Rc 36/2008. Tento procesný inštitút akceptoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Ako príklad možno uviesť jeho nález sp. zn. I. ÚS 118/2013 z 22. januára 2014, ktorým bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 2/2011 o zamietnutí mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Navyše inštitút mimoriadneho dovolania má mať naďalej svoje nenahraditeľné miesto v civilnom konaní, keďže oba schválené vládne návrhy zákonov - Civilný sporový poriadok (viď ustanovenie § 458 ods. 1, ods. 2) ako aj Civilný nesporný poriadok (viď ustanovenie § 78 ods. 1, ods. 2) ho znovu upravujú. Z dôvodovej správy týchto nových kódexov vyplýva, že jeho legislatívna modifikácia vychádza zo štrasburskej judikatúry.

Ani Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach z 9. júna 2015 vo veciach DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 72493/10), PSMA, spol. s r.o. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 42533/11) a COMPCAR, s.r.o. (sťažnosť č. 25132/13) expressis verbis nevyklúčil možnosť kasácie právoplatného súdneho rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní.

Podľa všeobecných zásad (napr. bod 77 rozsudku vo veci DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika), ktoré tento medzinárodný súd zosumarizoval, platí, že „jedným zo základných aspektov právnych princípov je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného požaduje, aby sa právoplatné a definitívne rozhodnutia súdov nespochybňovali. Tento princíp neumožňuje žiadnej zo strán pokúšať sa o obnovenie konania len preto, aby dosiahla opätovné konanie pred súdom a iné rozhodnutie. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné konanie. Odklonenie od tejto zásady je odôvodnené, len ak existujú okolnosti zásadného a závažného charakteru. Právomoc súdov vyššej inštancie rušiť alebo meniť právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie by sa mala realizovať s cieľom nápravy zásadných pochybení. Táto právomoc sa musí uplatňovať tak, aby udržiavala v maximálnej možnej miere spravodlivú rovnováhu medzi záujmami jednotlivca a nutnosťou zabezpečovať účinnosť justičného systému. Medzi dôležité okolnosti, ktoré v tejto súvislosti treba brať do úvahy, patrí najmä účinok obnoveného konania a nasledujúceho konania na situáciu sťažovateľa a otázka, či k obnoveniu

konania došlo na žiadosť samotného sťažovateľa; dôvody, na základe ktorých vnútroštátne orgány zvrátili rozsudok v prípade sťažovateľa; súlad daného konania s procesnými požiadavkami vnútroštátneho práva; existencia a fungovanie procesných záruk v rámci vnútroštátneho právneho systému, ktoré majú predchádzať zneužívaniu konania vnútroštátnymi orgánmi; a ďalšie okolnosti prípadu. Okrem toho musí preskúmanie obsahovať všetky procesné záruky čl. 6 ods. 1 a musí zaručovať celkovú spravodlivosť konania. Súd pri používaní pojmu „zásadne pochybenie“ v mnohých prípadoch zdôrazňoval, že samotné konštatovanie, že vyšetrovanie v sťažovateľovom prípade bolo „neúplné a zaujaté“, alebo viedlo k „chybnému“ oslobodeniu spod obžaloby, nemôže samo osebe - za neprítomnosti súdnych pochybení alebo závažného porušenia súdneho konania, zneužitia právomoci, zjavných chýb pri uplatňovaní hmotného práva alebo iných závažných dôvodov vyplývajúcich zo záujmov justície - indikovať prítomnosť zásadného defektu v predchádzajúcich konaniach...“.

Európsky súd pre ľudské práva teda uplatňovaním vymenovaných princípov vždy v každej posudzovanej veci osobitne skúma, či existujú okolnosti podstatného a závažného charakteru, ktoré by odôvodňovali odklon od zásady, že ak súdy právoplatne rozhodli, ich rozhodnutie by nemalo byť spochybňované (napr. bod 81 vyššie citovaného rozsudku ESLP).

Možno uzavrieť, že podľa štrasburskej judikatúry zrušenie právoplatného rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní prichádza do úvahy, avšak iba za účelom nápravy fundamentálnych nedostatkov vo výkone spravodlivosti. Nadriadené súdy smú tak využívať svoju prieskumnú právomoc len k oprave skutkových a právnych omylov a justičných omylov, nie k novému prejednaniu veci.

Skutočnosť, či existujú podstatné a presvedčivé argumenty, ktoré by odôvodňovali zásah do právnej istoty účastníka konania prostredníctvom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky, je tak vždy nevyhnutným atribútom individuálneho posúdenia každého prípadu.

Dovolaciemu súdu je známy aj obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PLz. ÚS 3/2015-22 z 18. marca 2015, ktorým, dodržiavajúc zásadu jednotnosti súdneho rozhodnutia, zjednotil rozdielne právne názory svojich senátov na povinnosť účastníka konania využiť všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky pred samotným podaním podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolaciemu súdu je rovnako známy aj obsah spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2015, ktoré bolo prijaté v nasledujúcom znení: Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky viazaný. Napriek tomu, že nejde o formálnu záväznosť (v súlade s ustanovením § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním sú uznesením jeho pléna výlučne viazané všetky tu pôsobiace senáty), ide o faktickú záväznosť, čiže o tzv. „precedens de facto“.

Kardinálnu otázku spojenú s aplikáciou vyššie citovaného uznesenia pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky a spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však predstavujú ich intertemporálne dopady na aktuálnu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky postupujúc podľa zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu č. 36/2008 podal do doby konfirmácie názoru Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky viacero mimoriadnych dovolaní bez akýchkoľvek obmedzujúcich podmienok.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo 6. februára 2008 sp. zn. PL. ÚS 10/04 konštatoval, že sa hlási k modernej európskej konštitucionalistike, ku ktorej patrí ochrana legitímneho očakávania (legitimate expectation, der Vertrauensschutz). Už z pomenovania legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Legitímne očakávanie je užšou kategóriou ako právna istota. Štát, aj keď nekoná retroaktívne alebo nezasiaha do nadobudnutých práv, môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali a ktoré spravidla súvisia s ľudským právom, porušiť legitímne očakávanie ako princíp právneho štátu.

V ústavnom poriadku Slovenskej republiky platí zásada, podľa ktorej ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho noriem), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia (PL. ÚS 36/95).

Vo všeobecnosti by malo platiť, že zjednocujúce stanovisko pôsobí nielen do budúcnosti, ako je to pri zrušení protiústavných právnych predpisoch, ale nový právny názor je aplikovateľný na všetky pred súdmi prebiehajúce konania (primerane § 154 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd skúmal, či táto premisa platí bezvýhradne aj na vzniknutú procesnú situáciu, t. j. na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora podaných do nastúpenia faktických účinkov zjednocujúceho stanoviska Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo. Nemožno opomenúť, že k nej patrí aj súdna judikatúra. Práve ochrana oprávnenej dôvery občanov v právo, ktoré tu predstavoval ustálený výklad právnej normy vo forme stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by mala byť pre podané mimoriadne dovolania pred novým právnym záverom Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prioritná. Možno mať tak za to, že sú tu dané špecifiká výnimočnej situácie, ktorá je založená intenzívnejším záujmom na ochrane legitímnych očakávaní adresátov na riadnom prejednaní mimoriadneho opravného prostriedku. Generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý podal mimoriadne dovolanie na podnet účastníka konania, využil svoje procesné oprávnenie v súlade s dlhoročne zaužívanou právnou praxou sledujúcou ochranu práv účastníka konania. Ak teda generálny prokurátor Slovenskej republiky už podal mimoriadne dovolanie, ide o využitie jeho práv v takej intenzite, že jeho prípadné odmietnutie len s poukazom na prelom rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vyvolaný zjednocujúcim názorom Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by znamenal prílišnú tvrdosť retrospektívy nového právneho názoru. Ani od generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ako prostredníka jedného z účastníkov konania na mimoriadne opravné konanie, nemožno očakávať, aby v prípade reálneho využitia svojho mimoriadneho oprávnenia v „tolerantnom právnom prostredí“, mohol odhadovať budúci názorový vývoj Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke výkladu jeho zákonných predpokladov.

Odmietnutie podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky len s poukazom na reštrikcie dané uznesením pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky a spoločným stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by podľa dovolacieho súdu znamenalo neprimerane tvrdý zásah do práv účastníka konania, ktorý neuplatnil včas riadny, resp. tu iný mimoriadny opravný prostriedok, lebo spoliehajúc sa na bežnú súdnu prax priamo inicioval u generálneho prokurátora podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolací súd tak v intenciách vyššie uvedeného a podľa kritérií poskytnutých štrasburskou judikatúrou skúmal, či je prítomné v konaní okresného, resp. krajského súdu, také pochybenie, ktoré možno označiť za elementárne porušenie základných práv a slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky považuje za napríklad také prípady nesprávnej aplikácie jednoduchého práva, ktoré sú späté s konkurenciou jednotlivých noriem, príp. s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov.

Pred touto právnou analýzou je nevyhnutné uviesť, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatorne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 ods. 1 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Generálny prokurátor namietal, že súd prvého stupňa na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu rozhodol v tak závažnej veci, ako je vypratanie z bytu bez možnosti umožniť odporkyni brániť sa a predložiť súdu dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenia navrhovateľa, resp. by rozšírili okruh dôkazov za účelom zákonného rozhodnutia vo veci.

Generálny prokurátor mimoriadne dovolanie subsumoval pod tieto dôvody:

1. podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., čím sa odporkyni postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

2. podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., pretože konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon,

3. podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., že rozhodnutie súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení.

Podľa § 174b ods. 1 O.s.p. súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať rozkaz na plnenie, ak sa v návrhu uplatňuje právo na plnenie inej povinnosti než zaplatenie peňažnej sumy, vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V rozkaze na plnenie súd uloží odporcovi, aby v lehote určenej súdom nie kratšej ako 15 dní plynúcej od doručenia rozkazu na plnenie splnil uloženú povinnosť a uhradil trovy konania alebo v lehote 15 dní podal odpor na súde, ktorý rozkaz na plnenie vydal; odpor proti rozkazu na plnenie sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

Podľa § 174b ods. 2 prvej vety O.s.p. rozkaz na plnenie je možné vydať aj v prípade, ak ide o právo na plnenie vo veciach upravených Zákomom o rodine alebo ak ide o právo na plnenie v budúcnosti zročných dávok alebo splátok.

Podľa § 174b ods. 4 na rozkaz na plnenie sa primerane použijú ustanovenia § 172 ods. 2, 3, 5 až 7 a 9 a § 173 a § 174.

Rozkaz na plnenie predstavuje novú formu rozhodnutia v skrátrenom konaní. Súd môže vydať rozkaz na plnenie na základe žalobného návrhu, a to aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu, v prípade, ak sa v návrhu uplatňuje právo na plnenie inej povinnosti, než je zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. Navrhovateľ nemá na jeho vydanie žiaden procesný nárok. Súd preto sám posúdi právo uplatňované navrhovateľom a na základe konkrétnych skutočností zvolí postup pri rozhodovaní v predmetnej veci (viď Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie 2012, Števček/Ficová a kol., C.H.BECK, str. 624).

Rozkaz na plnenie možno vydať v skrátrenom konaní a) aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa, b) bez vypočutia odporcu, c) v prípade, ak sa v návrhu uplatňuje právo na plnenie inej povinnosti než zaplatenie peňažnej sumy alebo sa uplatňuje právo na plnenie vo veciach upravených Zákomom o rodine, alebo ak ide o právo na plnenie v budúcnosti splatných dávok, alebo splátok a d) právo na plnenie vyplýva zo skutočností uvedených navrhovateľom, t. j. vydanie rozkazu na plnenie nie je výslovne podmienené požiadavkou, aby navrhovateľ najskôr existenciu uplatnenej povinnosti preukázal. Súd musí mať na jeho vydanie k dispozícii iný dostatočný základ, z ktorého by pri posúdení dôvodnosti nároku vychádzal. Ten je daný v požiadavke na presné a úplné vykreslenie skutkového základu [viď tiež komentár k tomuto ustanoveniu uvedený v ASPI (automatizovanom systéme právnych informácií)].

V preskúmvanej veci bolo zo skutkového hľadiska z obsahu spisu zrejmé, že medzi navrhovateľom a odporkyňou bola 8. decembra 1999 uzavretá nájomná zmluva o prenechaní družstevného bytu do užívania. Pre neplatenie nájomného a úhrady za služby spojené s užívaním bytu z a čas dlhší ako tri mesiace bola odporkyňa 13. septembra 2012 daná výpoveď z nájmu bytu, ktorú prevzala 3. októbra 2012. Vzhľadom na nerešpektovanie výpovede z nájmu bytu odporkyňou navrhovateľ podal na súd prvého stupňa 6. marca 2013 návrh na vydanie rozkazu na plnenie - vypratanie bytu, ku ktorému priložil Výpis z katastra nehnuteľností, Nájomnú zmluvu o prenechaní družstevného bytu do užívania, Výpoveď nájmu bytu z 13. septembra 2012 a potvrdenie o doručení Výpovede z nájmu bytu. Súd prvého stupňa listom zo 14. marca 2013 vyzval odporkyňu, aby sa v lehote 15 dní vyjadrila k návrhu navrhovateľa na vydanie rozkazu na plnenie. Odporkyňa prevzala výzvu súdu prvého stupňa spolu s návrhom na vydanie rozkazu na plnenie 13. apríla 2013 (potvrdenie o doručení č. 1. 9 spisu), na výzvu súdu však nereagovala. Súd prvého stupňa tak 6. marca 2014 vydal predmetný rozkaz na plnenie, ktorý odporkyňa prevzala 24. marca 2014.

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu dovolací súd považuje za správny postup súdu prvého stupňa, ktorý po oboznámení sa s doloženými listinnými dôkazmi dospel k záveru, že sú splnené podmienky na vydanie rozkazu na plnenie. Treba súhlasiť aj s názorom generálneho prokurátora, a to aj v kontexte s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, či Európskeho súdu pre ľudské práva, že právo na obydlie je právom základným, no podľa názoru dovolacieho súdu jeho ochranu nemožno považovať za bezhraničnú, keď povinnosťou súdu je vychádzať z preukázaných skutočností rozhodných pre posúdenie danej veci. V danej veci odporkyňa svojou nečinnosťou vyvinula minimálne úsilie na riešenie svojej nepriaznivej situácie.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné

zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

V konaní o mimoriadnom dovolaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania a ktorá úspech nemala (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.